

skal i stedet stille det meget, meget enkle spørgsmål: Hvorfor er der overhovedet opstået det her behov for byfornyelse? Hvorfor har ejerne af disse ejendomme ikke automatisk og løbende sørget for en vedligeholdelse, der gør, at der slet ikke er brug for byfornyelse?

Svaret er meget, meget enkelt: Det er Folketingets ansvar. Det er Folketinget, hvor et nidskært flertal gennem årene har betragtet enhver boligejer, enhver ejer af en ejendom som en fæl bolighaj og boligspekulant, der bare var ude på at rage penge til sig. Og enhver grundejerforening kan berette om, at de midler, de i dag ifølge gældende lovgivning kan sætte til side til vedligeholdelse, er alt for få i forhold til, at det er meget, meget dyrt at vedligeholde specielt ældre ejendomme. Hvis man ikke skal ud og entre med sorte håndværkere – rent skattemæssigt i hvert fald – skal man betale dyrt, og det forstår man godt, når man ser på, hvordan vores skattelovgivning er indrettet. Så det er dér, vi skal tage fat. Har folk selv midlerne, så disponerer de selv løbende, og det er efter Fremskridtspartiets opfattelse den rigtige og sunde måde at få det her til at virke på.

Men hvad så med den offentlige sektor? Hr. Keld Albrechtsen bragte jo et ikke uvæsentligt element ind i debatten. Specielt når det gælder energibesparelser og energirigtige ejendomme, halter det offentlige jo langt bagud. Tager man et infrarødt fotografi af København, ser man Christiansborg Slot ligge som en pinlig rød hestesko og lyse op på billedet, fordi energien fosser ud af bygningen. Og sådan er det med statens, med kommunernes og med amtskommunernes ejendomme rundt omkring. De er i en meget dårlig energimæssig tilstand.

Jeg har også over for energiministeren efterlyst, at der snart kommer nogle flere aktstykker i Finansudvalget, hvor boligministeren søger om penge til at energisikre og isolere de offentlige ejendomme, for det er der brug for. Og specielt i en tid, hvor man pålægger private alverden af konsulenter osv. for at sikre, at de er energimæssigt rigtigt indrettet, er det pinligt, at det offentlige halter så meget bagud. Så de penge, man agter at bruge på det her projekt, synes vi at skatteyderne vil få langt større glæde af, hvis de bliver brugt til at isolere og sætte solfangere op.

Jeg ved godt, at Boligministeriets arkitekter får nervesammenbrud bare ved tanken om at sætte en solfanger op, men hvad nu, hvis boligministeren meddeler dem, at sådan skal det alt-

så være fremover? Hvor mange steder i boligministerens regi er der opstillet en vindmølle? Svaret er: nul steder. Ja, der er ude på Risø, men det er, fordi de går og måler på dem derude, og det er heller ikke i Boligministeriets regi. Det er simpelt hen, fordi det må private jo tage sig af. Hvorfor går staten ikke frem som et godt eksempel og viser, at man med solfangere, med solelementer, med vindmøller osv. faktisk kan få noget spændende ud af det – og så spare på energien. Det vil de her penge være bedre anvendt til, og derfor afviser vi forslaget.

Dorit Myltoft (RV):

Det Radikale Venstre kan støtte det her forslag, der angiver fordelingen af midlerne til aftalt boligforbedring og helhedsorienteret byfornyelse. Lovens vægten af en decentral beslutningskompetence er fastholdt.

Da ansøgningerne under nærmest kaotiske forhold blev indleveret ved nytårstid, stod det klart, at nok skulle princippet om først til mølle følges, men der var faktisk tale om to møller, den ene placeret i kommunen og den anden i Boligministeriet.

Med det forslag, som vi i dag behandler, er der nu kun tale om én mølle, og den står i kommunen. Men kommunen kan ud over at følge det kendte princip vælge en procedure med en vurdering af de enkelte ansøgninger set i forhold til en samlet overordnet plan med forbedring af byens boliger.

I Det Radikale Venstre støtter vi også den fordeling, der nu er angivet omkring helhedsorienteret byfornyelse, hvor Boligministeriet kan vurdere de enkelte ansøgninger.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Man kan i sin kommentar til dette lovforslag vælge flere indfaldsvinkler. Man kunne holde en filosofisk tale om først til mølle-princippet. Det giver jo aldrig problemer, hvis der er rigeligt med midler og ikke overvældende mange ansøgere. Hvis der derimod er få midler og mange, som gerne vil have en eftertragtet vare, kommer man ofte op at slås, og de, der så ikke får den eftertragtede vare, bliver selvfølgelig skuffede.

Her har man givetvis haft nogle ideale hensigter med det, man aftalte, og har vel overset, at nogle var kvikkere til at bruge edb-systemet end andre; så jeg synes, det er fornuftigt, at man prøver på at finde lidt andre kriterier. Det kan vi støtte.